

νίπια

τ. 17 ~ πρώτο δεκαπενθήμερο Ιούνη '00
έντυπο δρόμου του συνδικάτου σαλταδόρων
κάθε διακοπή σημαίνει ασφυξία, κάθε σιωπή πληρώνεται με θάνατο



μετα-ΟΝΕ ΕΠΟΧΗ

Καλά ντε. Το ξέρουμε ότι δεν είναι μετα-ΟΝΕ αλλά μέσα στην ΟΝΕ εποχή. Απλά έτσι το λένε όλοι, έτσι είπαμε να ξεκινήσουμε και εμείς. Εξάλλου η διάθεσή μας σε αυτό το κείμενο είναι να ξεκαθαρίσουμε μια σειρά από παρερμηνείες γύρω από αυτήν την υπόθεση, όχι βέβαια τόσο ασήμαντες όσο η ονομασία, αν και έχει και αυτή τη σημασία της. Οι διαχειριστές της εξουσίας γνωρίζουν καλά την αξία της σημειολογίας στον ταξικό πόλεμο και δεν ξέχασαν να τη χρησιμοποιήσουν και στη συγκεκριμένη περίπτωση. Σε όλη την πορεία ως εδώ μια σειρά από περικοπές στο εισόδημα των εργαζόμενων έχουν παρουσιαστεί λίγο ως πολύ ως κατακτήσεις. Το καθαρό, αποπληθωρισμένο εισόδημα των εργαζόμενων στην Ελλάδα τα τελευταία 20 χρόνια παραμένει σταθερό όταν οι καταναλωτικές ανάγκες έχουν αυξηθεί κατακόρυφα, οι μισθοί είναι οι χαμηλότεροι από τις χώρες της ζώνης ευρώ, και όλα αυτά παρουσιάζονται ως κατακτήσεις. Έχει περίπου 15 χρόνια από τότε που πρωτοκηρύχτηκε η λιτότητα στην Ελλάδα και όλα παρουσιάζονταν ως θυσίες με αντίκρισμα ακριβώς αυτήν τη στιγμή της ένταξης στην ΟΝΕ. Μας λέγανε ότι με το που θα ενωθεί η Ελλάδα οικονομικά και θα έχει κοινό νόμισμα με τα υπόλοιπα ευρωπαϊκά κράτη, τα μεγάλα, θα γινόταν και αυτή μεγάλη. Πάνω όμως που άρχισαν κάποιοι να γυαλίζουν τα χρυσά κουτάλια σταμάτησαν στη μέση γιατί κάτι ψίθυροι άρχισαν να κυκλοφορούν για συστάσεις επιτροπών, για

διατηρησιμότητα, για νέα μέτρα... Γιατί ρε παιδιά σταματήσατε; Δεν το ξέρατε ότι θα φάτε καλά;

Κι ο Χριστόδουλος;

Στις 19 Ιουνίου αποφασίζει η σύνοδος κορυφής στο Πόρτο για την ένταξη της Ελλάδας στην ΟΝΕ, μετά από τη θετική εισήγηση του Συμβουλίου Υπουργών Οικονομικών, το οποίο αποφασίζει με βάση πρόταση της Επιτροπής Νομισματικών και Οικονομικών Υποθέσεων, που προτείνει με βάση εκθέσεις της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας και της Ευρωπαϊκής Επιτροπής... Και να ήταν μόνο αυτοί; Η αλλαγή και τυπικά πλέον των κέντρων αποφάσεων είναι μία από τις πτυχές της ΟΝΕ που καλά κρύβεται.

Κάποιοι βέβαια στους κλάδους των οποίων έχουν ήδη γίνει οι διαρθρωτικές αλλαγές (οι αγρότες για παράδειγμα) έχουν ήδη καταλάβει καλά ποιος έχει το πάνω χέρι και πού το πάει. Το θέμα είναι ότι σε λίγο θα το καταλάβει και ο πιο... πιστός. Βλέπεις οι εκθέσεις των επιτροπών αυτών συνδυάζονται και με παρατηρήσεις, υποδείξεις κλπ που θα μας πιάσουν όλους. Απόλυτη προτεραιότητα λείει στην αποπληρωμή του δημόσιου χρέους, και τη διατήρηση του πληθωρισμού μέσω της σφιχτής δημοσιονομικής πολιτικής, των διαρθρωτικών αλλαγών στο κράτος και την οικονομία συνολικά. Μείωση των επιτοκίων αλλά, επειδή αυτή (λόγω της αύξησης του χρήματος που κυκλοφορεί) αυξάνει τον πληθωρισμό, συνδυασμός της με μετάθεση της πίεσης στους μισθούς και στην αύξηση της ανεργίας. Κάνουν και συγκεκριμένες προτάσεις: εκσυγχρονισμός της δημόσιας διοίκησης η οποία θα πρέπει να έχει έναν εντελώς τυπικό και απλό ελεγκτικό ρόλο, πλήρης απελευθέρωση σε αυτά τα πλαίσια της ενέργειας, των τηλεπικοινωνιών, των ταχυδρομείων, της ασφάλισης, των μεταφορών, της περιθαλψής, της εκπαίδευσης, της αγοράς εργασίας, και βέβαια ιδιωτικοποιήσεις (αποκρατικοποιήσεις τις λένε) τραπεζών, ΟΤΕ, ΔΕΗ, όλων των ΔΕΚΟ (15 στο σύνολο).

Ο νεοφιλελευθερισμός

Πιο λιανά: από τη μια έχουμε (και τυπικά πλέον) καινούργιους κεχαγιάδες (πιο μακρινοί, πιο απρόσωποι, πιο δυσπρόσιτοι) που προστίθενται σε αυτούς που ήδη είχαμε, και από την άλλη μια σειρά από νέα μέτρα που ως στόχο έχουν τη δημιουργία ή καλύτερα την ολοκλήρωση ενός νέου οικονομικού περιβάλλοντος για την ΕΕ. Ο νεοφιλελευθερισμός σε συνδυασμό με το τσάκισμα των συνδικαλιστικών (έστω και ρεφορμιστικών) αγώνων αποτέλεσαν τη λύση την οποία επέλεξαν τα αφεντικά παγκόσμια, ως διέξοδο από την κρίση της καπιταλιστικής ανάπτυξης όπου οδήγησε το προηγούμενο μοντέλο, αυτό του κράτους πρόνοιας. Και αυτήν την αλλαγή βιώνουμε τις τελευταίες δεκαετίες. Από τη μια κατάργηση όλων όσων είχαν παραχωρηθεί από τα αφεντικά στην προσπάθειά τους να αποπλίσουν τον ταξικό, κοινωνικό πόλεμο, όπως μονιμότητα, σύνταξη σε μικρότερη ηλικία, πλήρης ιατροφαρμακευτική περίθαλψη σχετικά ισότιμη για όλους τους εργαζόμενους ακόμα και για τους άνεργους, μικρή ανεργία, συλλογικές συμβάσεις, αποζημιώσεις, επιδοτήσεις, γενικά ένα πλαίσιο προστατευμένης επιβίωσης (που σημαίνουν από μόνα τους, ως απώ-λειες, μείωση του εισοδήματος). Από την άλλη αντικατάσταση από ένα περιβάλλον πλήρους απελευθέρωσης των αγορών τόσο των προϊόντων όσο και της εργασίας (ούτως ή άλλως ως προϊόν μετριέται στον καπιταλισμό) σε παγκόσμιο επίπεδο, που σημαίνουν πια εξαθλίωση για όσους δεν καταφέρουν να αντεπεξέλθουν στον παγκόσμιο ανταγωνισμό, είτε πρόκειται για συνοικίες του πλούσιου Βορά είτε για ολόκληρες χώρες του φτωχού Νότου, αλλά και πολύ χειρότερες συνθήκες για τους υπόλοιπους καθώς ο παράγοντας που δέχεται τις περισσότερες πιέσεις για μείωση του κόστους παραγωγής και αύξηση της ανταγωνιστικότητας είναι η εργατική αμοιβή. Και αυτό το περιβάλλον έρχεται να διαμορφώσει η ΟΝΕ για την ΕΕ, όσον αφορά τόσο τους θεσμούς όσο και τις αρχές που τους διέπουν και τα μεγέθη που αφορούν τις ανάγκες της οικονομίας τους για καλύτερους όρους στον παγκόσμιο ανταγωνισμό.

Οι καλοθελητές

Και οι συνδικαλιστές; Δεν τους πιάνεις με τίποτα. Αρχικά λέγανε ότι δε θα δεχτούν τις ιδιωτικοποιήσεις των ΔΕΚΟ, μετά είπαν να στην ιδιωτικοποίηση αλλά κάτω από το 50% και όχι στο στρατηγικό επενδυτή ιδιώτη. Σήμερα λένε να στην ιδιωτικοποίηση, ας είναι και πάνω από το 50%, ας πάρει και το management ιδιώτη μόνο να μην απολύσει αυτούς που ήδη δουλεύουν (εξάλλου αυτοί είναι οι μόνοι που μπορούν να αντιδράσουν), ενώ βέβαια όλα τα χρόνια φρόντιζαν να δεχτούν τη μείωση των προσλήψεων και έτσι και αυτοί που δουλεύουν είναι ελάχιστοι και, οι επόμενοι θα έρθουν με πολύ πιο αντίξοες συνθήκες. Όλα αυτά βέβαια ενώ διαρκώς παρουσιάζονται ως αμετακίνητοι στις αρχές τους και τους αγώνες τους. Σου λέει και να το σκεφτεί κανείς ότι άλλα λέγαμε και άλλα λέμε θα πει ότι: για να μην το λείει κανένας άλλος (τα ΜΜΕ για παράδειγμα) ας μην το πω κι εγώ γιατί μάλλον βλακεία θα είναι.

Υπάρχουν και οι άλλοι, οι πιο αριστεροί (είτε κοινοβουλευτικοί, είτε εξωκοινο-βουλευτικοί), οι οποίοι έχουν βέβαια καταλάβει ότι αυτό που παίζει είναι η υλοποίηση των επιταγών του νεοφιλελευθερισμού, όμως δεν έχουν καταλάβει τι τους γίνεται. Ζητούν ουσιαστικά επιστροφή στο προηγούμενο μοντέλο, αυτό του κράτους πρόνοιας, χωρίς να μιλούν για την ανεπιστρεπτή κατάρρευσή του και για το ότι δεν είναι με τίποτα δυνατό να επιστρέψουμε σε αυτό, ούτε και για το γιατί θα πρέπει να αγωνιζόμαστε για καλύτερη μορφή καπιταλιστικής κυριαρχίας και όχι για την πλήρη ανατροπή της.

